

Lipták Gábor: Aranyhíd

A csodatévő tó

Pethő Gábornak, a tátikai várúnak semmi sem volt olyan fontos, mint leánya. És nem volt annál nagyobb bánata, minthogy Klára bénán született. Apja bábát, felcsert hozatott Keszthelyről, kirurgust Bécsből, orvostanárt a bolognai egyetemről, de a várva várt gyógyulás nem következett be. Ezek után javasasszonyok, kuruzslók érkeztek Tátikára. Lófarkakat tűztek a ház köré, szárított varangyos béka testéből készült porral dörzsölték a kislány lábát, hajnali harmatban fürdetett csiga héjából készített főzettel itatták, és hosszú, érthetetlen varázsigéket mormoltak. Klára viszont továbbra sem tudta elhagyni a szobáját. Apja odarendelte a környék összes csepürágóját, mindegy volt, hogy művész, bolond, vagy kókler, bohóc, színész. Jöttek a lantosok, varázslók, kígyóbűvölők, törpék és állatidomárok. Bár Klárának nem volt szüksége nevetetőre, vigasztalóra. Fiatal volt, szeretette az életet, és sokkal kevesebbet foglalkozott a betegségével, mint apjaura.

A lány hosszú órákon át gyönyörködött a környező táj szépségében. Ezért apja a legmagasabb torony falára madárfészekhez hasonló, csupa ablak kilátószobát építtetett a sümegi kőfaragókkal. A zord várfalakhoz szokott szemnek szokatlan látvány volt a köcsipkés erkélyszoba.

Eközben Rezi Sándor, a csobánci várkapitány az erdőt járta. Azt beszéltek róla, hogy elütött őseitől. Harcos apák elszelídült keso ivadéka, aki inkább szereti a csendes erdők magányát, mint a zajos éjszakai dorbézolást. Vendégeket nem hív, könyveket hozat csobánci várába, és úgy él ott, mint valami remete. Ennek ellenére vagy e mellett kitűnő bajvívó és íjász volt. Ez lett annak a pásztornak a szerencséje, akit egy sebesült vadkan üldözött. Rezi Sándor megmentette az öreg életét. Talán más is megtette volna, talán nem. Az öreg azt mondta: „Tudom én, mit ér a szegény ember élete! Nem kockáztatja ilyen nagyúr a magát, hacsak emberség nincs a szívében.”

Hazafelé Rezi Sándor meglátta az újonnan épült toronyszobát és az ablak mögött ülő aranyhajú leányt. A két család közötti ellentétek eredetére már senki sem emlékezett, de Sándor tartott a tátikai várúrtól. Nagyon nehezen szánta el magát arra, hogy megkéri Pethő Gábor szőlőt is óvott leányának kezét. Nem volt könnyű beszélgetés, ám a neheze még csak ezután jött: a várúr az asztalához ültette a legényt, egész éjjel ettek, ittak. „Ember el nem tudja ma már hinni, mit tudtak enni, mit tudtak meginni ezek a sebhelyes arcú, mokány magyar urak. Szünet nélkül ettek-ittak, daloltak egész éjjel.” Közben Pethő Gábor egyre a gyűlölt Rezi-nemzetség utolsó hajtását figyelte, és arra gondolt: de jó lenne, ha neki is lenne egy ilyen szép legény fia! Ahogy kivilágosodott, lóra szálltak, mert a tátikai várúr meg akart bizonyosodni arról, hogy az ifjú várkapitány bírja-e úgy a kardot, mint a boroskupát. A legény kiállta a próbát. Ekkor árulta el neki Pethő Gábor, hogy azért óvja annyira a lányát, mert a leány béna. Visszaadta volna Sándor szavát, ám ő azt mondta: „Soha, bátyámuram! Nekem ígérted Klára kezét, s most már vissza nem veheted! Egyedül ő dönthet, akar-e mátkának. Ha beteg, úgy viszem magammal Csobáncra. De ha lehet szerelemmel gyógyítani, meglásd, meggyógyítom. Az én Istenem úgy segítjen!”

A lány boldogan ismerte fel Sándorban azt a „tündérkirályfit”, akit egyszer az ablaka alatt látott.

A kézfogójuk másnapján az az egregyi pásztor állt a tátikai vár kapujában, akinek életét nemrég Rezi Sándor mentette meg. Azt mondta Sándornak, hogy jóságát szeretné meghálálni: segíteni szeretne Klárán. Sándor csodálkozott, hogyan tudna az öreg ott segíteni, ahol a híres doktorok tudománya sem ért semmit?

„- A doktorok könyvekből szedik a tudományukat. Mi, szegények, nem hívhatunk doktort. Ha megjő a baj, magunknak kell megkeresni orvosságát.”

A pásztor egy mocsárhoz vezette Rezi Sándort. Egy öreg szarvas állt a vízben. Az idős ember elmondása szerint, amikor először látta az állatot, az menni is alig tudott. Most már csak megszokásból jár a vízbe. A lába helyrejött, az biztos, hiszen gyors szökkenéssel tűnt el az emberek szeme elől.

„A nagyurakat nem érdekli, miből élünk, s az sem, miért halunk meg. Ki törődik vele, meggyógyul-e a szegény ember gyereke? Még soha, egyetlen urunk sem kérdezte meg, hogy ha betegek vagyunk, ki gyógyít meg. Keressük hát a gyógyulás titkát főben, fában, vízben s adjuk apáról fiúra. Ti messzi városokba küldötök orvosokért, s itt mellettetek ontja vizét a tó, ahová ősidők óta járnak gyógyulni emberek, állatok. A ti gyermekeiteket deákok, mesterek tanítják. Minket nem tanít senki, tanulunk hát a természettől, s ha lehet, az állatoktól is. Talán így jött ide az első beteg ember is, mint most mi: egy beteg szarvas nyomán.”

Hamarosan gyors építkezés kezdődött a tó partján. Klára beköltözött a vízparti hajlékba. Három hétig senki sem látogathatta. Akkor üzent atyjának és mátkájának: jöhetnek! Nem akartak hinni a szemüknek, amikor látták, hogy Klára saját lábán megy eléjük. Meggyógyította a csodatévő tó és az akaratereje. No meg a szerelem.

Ez hát a hévízi tó legendája. Igaz-e Klára és Sándor története vagy nem, ki tudja ma már.

De Rezi és Tátika várának romja ott áll azóta is. Hévízre pedig minden ember eljut életében egyszer.